

Isa sai siunauksen

Mackenzie Van Engelenhoven

Perustuu tositapahtumaan

"Joka päivä kodissa on pappeuden voiman siunaama" (Lasten laulukirja, s. 102).

Painaako jokin mieltäsi?" äiti kysyi Isalta, kun he olivat raitiovanu-
nussa matkalla kirkosta kotiin.

Isa katseli ikkunasta kanavia, jotka kulkivat Amsterdamin katujen kanssa poikittain. "Minun opettajani Alkeisyhdistyksessä sanoi, että on siunaus, kun kotona on pappeus", Isa sanoi. "Mutta isällä ei ole pappeutta, joten me emme voi saada siunauksia."

"Meillä voi silti olla pappeutta kotona, vaikka isä ei olekaan kirkon jäsen", äiti sanoi. "Seurakunnassa on paljon kelvollisia pappeudenhaltijoita, jotka voivat auttaa. Miten olisi veli Van Leeuwen, kotiopettajamme?"

Isa piti veli Van Leeuwenista. Tämä toi aina *stroopwafeleita*, Isan lempikeksejä, ja kertoi hänelle luonnontieteistä, Isan lempiaiheesta. Mutta kirkossa muut lapset kertoivat siitä, kuinka heidän isänsä antoivat heille pappeuden siunauksia, kun he olivat sairaita tai pelkäsivät. Isa ei voinut pyytää siunausta isältään.

"Minä rakastan isää", Isa sanoi. "Mutta minä toivon, että hänellä olisi pappeus."

Kun he tulivat kotiin, isä oli keittiössä laittamassa ruokaa. "Millaista oli kirkossa?" hän huusi heille.

Isa ei vastannut. Sen sijaan hän meni huoneeseensa ja heittäytyi vuoteelle. Hän toivoi, että asiat olisivat vähän toisin.

Seuraavalla viikolla Isalla olisi koulussa iso koe. Jokaisen lapsen Alankomaissa täytyy suorittaa 12-vuotiaana koe, joka ratkaisee, minne he menevät kouluun seuraavana vuonna. Vaikka Isa oli opiskellut ahkerasti ja oli valmistautunut, häntä jännitti kovasti. Koetta edeltävänä iltana hänen vatsansa tuntui olevan ihan solmussa. Hän ei saanut unta. Kun hän heittelehti ja kääntyi vuoteessa, hän muisti Alkeisyhdistyksen oppiaiheen siitä, kuinka voi pyytää pappeuden siunauksen, jos pelottaa. Vaikka isä ei voisi antaa siunausta, Isa tiesi, että taivaallinen Isä auttaisi häntä, jos hän pyytäisi.

Isa nousi vuoteesta ja meni olohuoneeseen. Äiti oli työssä, mutta isä oli sohvilla katselemassa televisiota.

"Onko kaikki hyvin?" isä kysyi.

"Minua jännittää kovasti se huominen koe", Isa sanoi. "Voisimmekohan me soittaa veli Van Leeuwenille ja pyytää häntä antamaan minulle siunauksen?"

"Minusta se on hyvä ajatus", isä sanoi. "Minäpä soitan hänelle."

Pian veli Van Leeuwen ja hänen poikansa Jaan tulivat ja antoivat Isalle siunauksen. Veli Van Leeuwen

pyysi taivaallista Isää auttamaan Isaa niin, ettei tämä jännittäisi koetta ja että koe menisi hyvin. Kun veli Van Leeuwen antoi Isalle siunauksen, isä istui sohvilla, pani käsivartensa ristiin ja sulki silmänsä.

Siunauksen jälkeen Isasta tuntui paljon paremmalta. Hänen vatsansa ei ollut enää niin kireä, ja hän oli jopa vähän uninen. "Hyvää onnea huomiseen", veli Van Leeuwen sanoi heidän lähtiessään. "Olet tehnyt ahkerasti töitä, ja tiedän, että taivaallinen Isä auttaa sinua niin, että koe menee hyvin."

"Minä olen ylpeä siitä, että sinulla on uskoa", isä sanoi Isalle peitellessään häntä taas vuoteeseen. "Vaikka en olekaan kirkon jäsen, olen iloinen siitä, että sinä

"Me voimme elää joka hetki 'pappeuden voiman siunaamina', olivatpa olosuhteemme millaiset tahansa."

Vanhin Neil L. Andersen kahdentoista apostolin koorumista, "Voimaa pappeudessa", *Liahona*, marraskuu 2013, s. 92.

uskot Jumalaan, ja toivon, että tiedät, että niin minäkin uskon."

"Kiitos, isä", Isa sanoi, ja isä suokotti häntä poskelle.

Kun Isa asettui mukavasti peittojen alle, hänellä oli onnellinen ja rauhallinen olo. Hän oli kiitollinen siitä, että hänellä oli isä, joka rakasti häntä. Hän oli iloinen siitä, että isä uskoi taivaalliseen Isään ja Jeesukseen. Ja hän tiesi, että pappeus voisi aina siunata häntä ja hänen kotiaan. ■

Kirjoittaja asuu Massachusettsissa Yhdysvalloissa.

KUVITUS MARYN ROOS

